

[263]

De voorzitter.- De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang).- Ik sta versteld van de woorden van de vorige spreker, omdat ik in de voorbije decennia al te veel Brusselaars die hier geboren zijn, met ouders en grootouders die hier geboren zijn, Brussel heb zien verlaten wegens de ongebreidelde immigratie, waaraan het gewest (en bij uitbreiding ons land en Europa) ten prooi is gevallen. Zij zagen in Brussel geen toekomst meer en werden in hun straat en hun wijk weggepest.

Ik sta versteld dat de heer Delva blijkbaar meer begaan is met de toekomst van mensen die van waar ook ter wereld hierheen komen dan met de toekomst van de mensen die hier zijn geboren uit ouders en grootouders die hier zijn geboren.

(Opmerkingen van de heer Delva)

Het is het falen van de inburgering dat ervoor heeft gezorgd dat vele mensen hier geen toekomst meer hadden. Op het vlak van inburgering is ons land in het algemeen en Brussel in het bijzonder altijd schromelijk in gebreke gebleven. Dat was zo in het verleden en dat is vandaag de dag nog altijd zo. Daarvoor zijn er diverse redenen.

Ten eerste is het onmogelijk een degelijk inburgeringsbeleid te voeren als tegelijk de grenzen wagenwijd open blijven staan en de toevloed aan onaangepaste vreemdelingen onverminderd voortgaat. Inburgering is maar mogelijk als de mensen die zich uit den vreemde in dit land willen vestigen, beseffen dat er een inspanning dient geleverd te worden om op een volwaardige manier aan het leven in het gastland deel te nemen.

[267]

In een stad als Brussel is dat helaas minder evident. Er zijn hier zoveel vreemdelingen uit alle uithoeken van de wereld, dat het de nieuwkomers onnodig lijkt zich te integreren, aangezien ze in deze stad meer dan voldoende parallele samenlevingen vinden. Ga maar eens kijken in bepaalde wijken. Wie moet zich daar aan wie aanpassen?

De meesten onder u, collega's, hebben het graag over Brussel als een multiculturele stad. Maar Brussel is dat helemaal niet. Brussel is een stad van naast elkaar levende monoculturele gemeenschappen waarbij iedere gemeenschap zijn eigen monoculturele eigenheid bewaart en zijn eigen winkels, bars, eettentent, culturele centra, feesten, sportploegen, kerken en moskeeën heeft, zonder dat er tussen al die gemeenschappen noemenswaardige raakvlakken zijn. Brussel is serie-monocultureel.

Om die gemeenschappen te laten inburgeren, is er heel wat meer nodig dan vrijblijvende inburgeringscursussen. Ten eerste moet er een absolute migratiestop komen, als je niet wilt dweilen met de kraan open. Mevrouw Goeman zegt dat er de komende jaren 170.000 nieuwkomers naar de stad zullen komen. Hoe kunt u al die mensen via een aantal vrijblijvende cursussen laten inburgeren?

[269]

Helaas bestaat er noch op Brussels noch op federaal niveau ook maar enige wil om te komen tot een migratiestop, ondanks af en toe wat stoere verklaringen via Twitter van staatssecretaris Francken.

Ten tweede moeten de parallelle samenlevingen in onze stad worden ontmoedigd en ontmanteld. Dat wil uiteraard niet zeggen dat de Italiaanse restaurants, Spaanse winkels of Chinese theehuizen de deuren moeten sluiten. Het betekent wel dat de diverse beleidsniveaus eindelijk moeten stoppen met hun pamperbeleid waarbij miljoenen worden gepompt in verenigingen en vzw's allerhande, die door hun etnische werking net het omgekeerde bereiken en bewerkstelligen van wat de inburgeringstrajecten nastreven.

Het is toch te gek voor woorden dat de overheid langs de ene kant inburgeringstrajecten inricht, om langs de andere kant iedere rem op inburgering geld toe te stoppen. Daarmee bedoel ik uiteraard ook, maar niet uitsluitend, de talrijke moskeeën in Brussel en België die met belastinggeld worden gefinancierd. Ik nodig u uit om een kijkje te gaan nemen bij al die vzw's ter zelfontwikkeling van vreemde gemeenschappen. Door die organisaties te financieren, bewerkstelligen wij het omgekeerde van inburgering.

Ten derde moet er een inburgeringssysteem komen dat veel minder vrijblijvend is dan dat wat nu voorligt. Het ontwerp van ordonnantie bepaalt dat de zogenaamde inburgeraars lessen moeten volgen, zonder dat daar ook maar enige resultaatsverbintenis aan verbonden is. Het Vlaams Belang is het daar niet mee eens. Wij verkiezen een inburgeringstraject met een resultaatsverbintenis, zoals dat ook in Nederland bestaat. Het volstaat niet om aanwezig te zijn in de lessen, je moet ook slagen voor een examen. Het slagen voor zowel de module 'burgerschap' als voor de module Frans of Nederlands niveau 2 is een absoluut minimum voor ons.

[271]

Net daarom pleit het Vlaams Belang ervoor om de inburgeraars zelf de reële kostprijs van hun opleiding te laten betalen, opnieuw naar analogie met heel wat andere Europese landen. Door de cursisten financieel te laten bijdragen, vergroot hun betrokkenheid bij het hele inburgeringstraject en krijgen zij een extra stimulans om zich voldoende en ernstig in te zetten om te slagen. Wie niet slaagt, zal immers zelf de rekening van zijn herkansing moeten betalen. Ik heb daarover trouwens ook amendementen ingediend.

Het is niet correct dat nieuwkomers gratis lessen kunnen volgen, terwijl de Brusselaars door de besparingen alsmear meer moeten betalen voor een verblijf in een rusthuis, voor vervoer of voor onderwijs. Niet alle zogenaamde nieuwkomers zijn armoedig. Voor diegenen die onvermogen zijn, kan een systeem van leningen ontwikkeld worden. Voor het Vlaams Belang is het geen evidentie dat de belastingbetaler zomaar de volledige kostprijs moet betalen van alle cursussen die zogenaamde nieuwkomers in het kader van hun inburgeringstraject volgen. De eerste belanghebbenden bij die taal- en andere cursussen zijn immers de nieuwkomers zelf. Het kan geen kwaad dat hun eens duidelijk wordt gemaakt dat niets gratis is en dat alles door iemand moet worden betaald, ook in deze stad.

Ik wijs er terloops op dat er zich over de hele wereld Vlamingen bevinden. Die mensen hadden geen inburgeringscursussen nodig die betaald werden door het land waar ze zich gingen vestigen. Ze hebben zelf de inspanning geleverd om zich aan te passen aan het land waar ze gingen wonen, werken en leven, en waar ze burger werden samen met de burgers van het land waarvoor ze hadden gekozen. We mogen hetzelfde verwachten en vragen van diegenen die naar ons land komen, namelijk dat ze zelf de inspanning leveren om hier Vlaming te worden onder de Vlamingen of Brusselaar onder de Brusselaars.

Zowel het voorstel van de meerderheid als dat van de N-VA zijn weliswaar bescheiden stapjes in de goede richting, maar ze zijn helaas niet meer dan dat. Beide voorstellen worden gekenmerkt door een totale vrijblijvendheid van de inburgering. Ook is er in beide voorstellen geen enkele sanctie verbonden aan het niet behalen van het inburgeringsattest.

[273]

Het Vlaamse voorbeeld spreekt boekdelen. De administratieve sanctie voor het niet volgen van een inburgeringstraject is een lachertje. Een boete van amper 100 euro, die in negen van de tien gevallen niet eens wordt geïnd, zal onwilligen niet tot betere gedachten brengen. Ook daarover heb ik amendementen ingediend. De boetes moeten hoger en wie alsnog weigert het traject te volgen, verliest ieder recht op sociale uitkeringen en sociale zekerheid.

Wonen in deze stad en genieten van de sociale voordelen van onze samenleving is meer dan een recht alleen. Het moet een verhaal van rechten en plichten worden, waarbij de voordelen enkel gelden voor wie zich niet aan zijn plichten onttrekt. In Nederland moet je binnen de drie jaar een inburgeringsdiploma halen. Wie daar niet in slaagt of geen test wil afleggen, krijgt niet enkel een boete, maar verliest ook zijn verblijfsvergunning.

Los daarvan zou het hele inburgeringstraject beter gezien worden als een eerste stap of een tussenstap in een langer traject. Het Vlaams Belang pleit ervoor om, in afwachting van een volledige migratiestop, de zogenaamde nieuwkomers Nederlands of Frans te laten leren in hun land van herkomst, vooraleer ze de mogelijkheid krijgen zich hier te vestigen.

De voorstellen die vandaag op tafel liggen, werden door het Vlaams Belang gewogen en veel te licht bevonden. Beide voorstellen munten uit in vrijblijvendheid. De amendementen van het Vlaams Belang zijn dan ook een minimum opdat we akkoord kunnen gaan met de voorliggende tekst. Aan het verhaal van vrijblijvendheid en gratispolitiek willen wij niet meedoen.

[275]

M. le président.- La parole est à Mme Geraets.

Mme Claire Geraets (PTB*PVDA-GO!).- En premier lieu, je veux dénoncer ce que l'aspect obligatoire du parcours sous-entend pour les primo-arrivants. En réalité, les primo-arrivants veulent s'intégrer. C'est un fait, même si certains partis ne veulent pas l'admettre. Personne ne quitte son pays par plaisir et certainement pas pour rester en marge de la société où la personne va finalement aboutir.

Le texte du projet d'ordonnance précise des objectifs que nous ne pouvons que partager : programme d'accueil, modules de cours de langue, cours de citoyenneté, information sur le fonctionnement des institutions publiques, mais aussi sur les valeurs clés de la démocratie et sur les rapports sociaux au sein de notre société belge.

Pour nous, ce parcours devrait dès lors être accessible à tous, primo-arrivants ou Belges. C'est d'ailleurs la position de Coordination et initiatives pour réfugiés et étrangers (CIRÉ) qui, dans un avis de juillet 2016, propose que les modules d'initiation citoyenne soient dispensés dans les écoles secondaires. Pour le PTB, certains responsables politiques au niveau fédéral auraient aussi grandement besoin d'un rappel à propos de la séparation des pouvoirs, du respect de l'État de droit, des droits de l'homme consacrés par la Convention européenne des droits de l'homme, de l'usage de sondages nauséabonds sur Facebook et autres silences assourdissants du chef du gouvernement à ce propos.

Le premier problème posé par le projet d'ordonnance est que le parcours d'intégration à Bruxelles suit une logique communautaire, avec des exigences et des parcours différents selon la langue. Pourquoi pas un parcours harmonisé ? D'autant plus qu'il importe bien peu aux primo-arrivants de le suivre dans une langue ou dans une autre. De plus, le choix se fera non pas en fonction de la langue ou du parcours proposé mais, le plus souvent, en fonction des places disponibles.